

कौलि शिक वि० कुलिश+अङ्गुल्यांस्वाये ठक् । कुलिशसङ्घे
कौलोन वि० को पृथ्यां लोनः ७७० अलुकसं । भूमिल-
न्ने । कुलादागतः खञ् । २ कुलकृतागते “सद्वच इवम-
यादां कौलीनां नायवर्त्तत” रामा० आ० ८७ अ० । ली-आवे
क्त को लोनं लयी यथात्, कुलीनं भूमिलयमर्त्तति अण्
वा । भूमिलग्नताधावने अथवादे “कौलीनमात्मानय-
माचचचे” “कौलीनमर्त्ततेन गृह्णाच्चिरस्ता” रघुः “मा
कौलीनादवतनयने ! मथयिश्वासिनो भूः” मेघः अप-
वादे हि भूमिलग्नइव लोकोभयतोति तस्य तथात्वम् ।
४ गुह्ये ५ जन्वे (युद्धे) इककार्ये ७ पशुसर्पाणां युद्धे च
न० मेदि० तेषां भूमिलग्नतासाधनत्वात्तथात्वम् ।

कौलीरा स्त्री कुलीरः तच्छृङ्गाकारोऽस्थिः अच् । कर्क-
टश्चङ्गाम् (काकडाशङ्का) राजनि०

कौलेय वि० कुले+भवः वा० ढक् । सत्कुलोत्पन्ने भरतः

कौलेयक पु० कुले भवः आ ढक् । १ कुलागते कुकुरे ।
अमरः २ सत्कुलीने मेदि० ।

कौलेयभरवो स्त्री विपराभैरवीभेदे । “सम्पत्प्रदाभै-
रवीयत् विद्धि कौलेयभैरवोम् । हवाद्याः सैम देवेशि !
विषु वीजेषु पार्वति !” ज्ञानार्णवः । “विक्रुदे हवा-
द्याद्येत्, तदा कौलेयभरणी भवति” तन्त्रसारः

कौल्यामिक वि० कुलभाषे साधु ठक् । कुलभाषसाधने
कौल्यावीण न० कुलभाषाणां भवनं चेतम् खञ् । कुलभाष
धाम्योत्पत्तियोग्ये चेत

कौल्य वि० कुले भवः घञ् । सत्कुलीने द्विरूपकोषः ।
कौयल न० कुलमेव प्रज्ञा० स्तार्थे ण । कोलिफले द्विरूपको० ।
कौविदार्य वि० कोविदार+चतुर्थ्या प्रगद्या० ज्ञ । को-
विदारसन्निकटदेशादौ ।

कौवेर वि० कुवेरखेटम्, कुवेरोदेयताऽस्य वा अण् । १ कुवेर
संरन्ध्रिनि २ तद्देयताके च “कौवेरमय यास्यच्च चक्राति
यरुणस्य च” देवीमा० । “यानं सञ्चार कौवेरम्” रघुः ।
“कौवेरदिग्भागमपासु मार्गम्” भाषः । स्त्रियां ङीप् ।
“दिविमागे तु कौवेरो दिक् शिपाप्रोत्तिदायिनो” ति० त०
पु० । “ततः प्रतस्ते कौवेरोम्” रघुः । २ कुठटले (कुड़)
न० शङ्करा० । [रिक्ताया अपत्ये +

कौवेरिक्तीय पुं स्त्री० कुवेरिकाया अपत्यम् गुम्भा० ढक् । कुवे-
कौश न० कुशाः भूम्ना सन्त्यक्त अण् । १ कान्यकुब्जदेशे
हेमच० । खालेऽण् । २ कुशदीपे “माक्षं ततः शुल्मलमल
कौशम्” सि० शि० । कणशब्दे २१४५ पु० विवृतिः ।

कुशस्येदं ढक्कारो वा अण् । २ कुशसम्बन्धिनि ४ तत्त्वमे-
पवितादौ । “तत्र वासाय शयने कौशे सुखसुशस ह”
भा० अतु० १६ अ० । स्त्रियां ङीप् । “कौशां वृष्ट्यां सता-
सीवस्” भा० अतु० ५४ अ०

कौशल न० कुशलस्य भावः युवा० अण् । दन्ततायाम् “सीमे-
य पद्मावनकौशलस्य” भट्टिः । “यान्वोच्चिकी कौशला-
नाम्” “धोगः कर्मसु कौशलम्” गोता । “हावहारि
हसितं वचनानां कौशलं वृष्टि विचारविशेषः” भावः ।
कौशल्यि पुं स्त्री० कुशलाया अपत्यं बाह्य० ङक् । कुशलाया
अपत्ये स्त्रियां वा ङीप् । दूतपत्ये फञ् । कौलशावन-
तदोदयुवापत्ये पुं स्त्री

कौशलिका स्त्री कुशलस्य पृच्छा ठक् । १ कुशवृत्रे । कुश-
लाय मङ्गलाय दीयते ठक् । २ उभावने उपढोक्ते ।
विका० । [ढोक्ते २ कुशवृत्रे च विका० ।

कौशली स्त्री कुशलाय दीयते तस्य पृच्छा वा अण् । १ उप-
कौश(स)लेय स्त्री कोश(स)लाया अपत्यं ढक् यङोपः ।
श्रीरामे दशरथपुत्रे

कौशल्य न० कुशलनेव ब्राह्म० षण् । १ कुशले । भावे ब्राह्म०
षण् । २ दन्ततायाम् । “दृष्ट्वा कौशल्यमन्योन्व” रघ-
ज्जवावतस्थिरे” भा० व० २४४ अ०

कौश(स)ल्या स्त्री कोश(स)लदेशे भवा ज्ञ । कोश(स)लदेश
भवायां श्रीराममातरि दशरथपुत्रोभेदे । [द्योऽयत् ।
कौश(स)ल्यातनय पु० इत० । सीतापतो श्रीरामे तत्सुता-
कौश(स)ल्यायनि पु० कौश(स)ल्याया अपत्यम् फिञ् । श्रीरामे
विका० “स्वयामहे न गच्छामः कौश(स)ल्याय निवृत्तभाम्”
भट्टिः । कौश(स)ल्य पदार्थकता जयमङ्गलयासुता ।

कौशाम्ब वि० कुशाम्बेन निर्दत्तः अण् । १ कौशाम्बर्राज-
कते २ तत्कते पुरोभेदे स्त्री ङोप । “ज्याम्बलु महातेजाः
कौशाम्बोमकरोत् पुरोम्” रामा० । साच पुरो गौड-
देशान्तर्गतवत्सभूमिगता । “अस्ति वत्स इति ख्यातोदेश
इत्युपक्रमे” कौशाम्बो नाम तत्रास्ति मध्यभागे महा-
पुरी” कथाचरित्सारः । “अस्ति गौडविप्रेः कौशा-
म्बो नाम नगरो” हित० । “विपकौशम्बिः” सि० कौ०

कौशास्येय पुं स्त्री कुशास्यस्य गोत्रापत्यम् गुम्भा० ढक् । कु-
शास्यपत्ये

कौशिक न० कुशिकस्यापत्यं षण् । कुशेन हनः अर्ध्या० ठक् ।
कुशिके तद्वधे भवः अण् वा । १ रंहे २ भेचके पुं स्त्री०
उभयत्र “अण्णुवत् सोढतसोरणेचनः सहजराखे दिव